

Ця історія відбулася у селі поблизу Магічного Лісу, сповненого містичних загадок, найбільш таємничою з яких було Джерело Життя. Мешкали в селі різні люди, вони сіяли хліб, займалися скотарством, птахівництвом, ремісництвом. Заможні і не дуже, вони майже всі раділи життю й полюбляли працювати і веселитися. Щоправда, непокоїли селян чутки про Ліс за Темною Горою. Казали, там панує нечиста сила...

Одного сонячного весняного дня на ринковій площі гудів ярмарок. Грала музика, натовп обступив гурт: музиканти завзято грали на різних інструментах і співали. Серед них був і Лукаш — простий сільський парубок років за двадцять. Він натхненно завершив свою партію на сопілці, музиканти дограли веселу мелодію, і юрба вибухнула оплесками.

— Народ просто зшаленів од нашого виступу! Незабаром поїдемо в місто, потім на нас чекають великі гастролі — і весь світ про нас заговорить! — радісно вигукував Лукаш.

— Охолонь, юначе! — скептично зупинив Лукаша Марко, один з музикантів. — Не жени коней. Удома й стіни допомагають. Тут ми свої, нас усі знають! А там...

Лукаш гнув своє:

— Треба вірити в себе! Музика нам допоможе!

Раптом усі почули грюкання і брязкіт і почали озиратися. На площу виїхали два обози. З них у натовп полетіли листівки. Лукаш одну спіймав і прочитав: «ВИСОКА ПЛАТНЯ ЗА ВАЖЛИВУ РОБОТУ!».

«Гм... — міркував хлопець. — Сопілкарю, який хоче стати музичною легендою, це не цікаво. Утім, може, дядькові Леву показати?..»

Тієї миті над натовпом пролунав стривожений дитячий голос: «Лукаше! Лукаше!» — і до парубка підбіг маленький хлопчик.

Ще не відхекавшись, він вигукнув:

— Твій дядько! Йому зле!

Уже й знахарку покликали...

Марко кинув погляд на Лукаша і промовив:

— Іди швидше додому!

Дасть Бог, побачимось на ярмарку пізніше.

Щойно Лукаш пішов, на площу виїхав дорогий автомобіль. Дверцята відчинилися, і з машини вистрибнув чоловік. Він шанобливо простягнув руку, і з темряви вийшла вродлива молода жіночка років тридцяти. Вона була вдягнута геть інакше, ніж місцеві: в неї було дуже елегантне вбрання з оксамиту. Наче королева, вона випливла на сонячне світло і звернулася до натовпу:

— Нарешті я вдома! Вітаю, земляки! Так, це я — Килина, донька і єдина спадкоємиця покійного господаря лісопильні!

З натовпу хтось гукнув:

— Того, кого нечисть лісова спопелила під час пожежі?

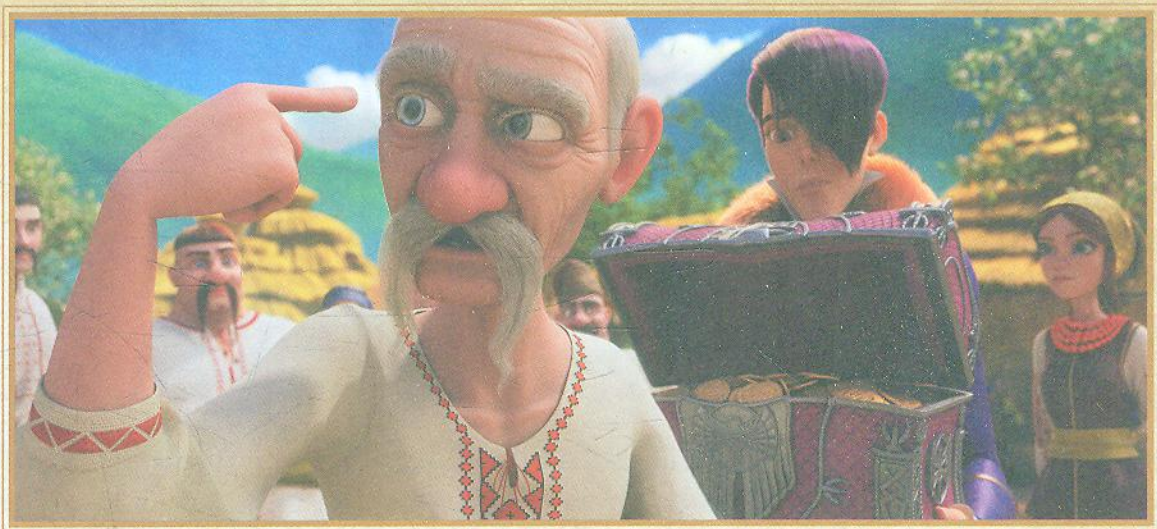
— Так, мій батько загинув тоді в лісі, і матір я невдовзі втратила... — відповіла жіночка, а її помічник Фрол додав:

— Така трагедія! Така трагедія!

— А зараз я повернулася! — продовжила Килина. — Хочу, щоб село, де я виросла, процвітало! Пропоную всім роботу!

Жінка вказала на скриню, яку тримав Фрол. Вона була повна золота, що виблискувало на сонці. Селяни захоплено ахнули.

— Ви отримаєте стільки грошей, що надалі вам і працювати буде не треба!

Килина почала ходити серед натовпу і роздавати монети зі скрині. Люди розглядали їх, пробували на зуб: чи не фальшиві. А жінка продовжувала агітувати:

— Я відбудую лісопильню! Увесь світ дізнається про якість нашої деревини! Гадаю, усі хочуть стати заможними і щасливими?

З натовпу лунали голоси: «Так! Що потрібно робити?!».

— Треба лишень навідатись за Темну Гору і відшукати...

Уся площа здригнулася від жаху. Селяни почали жбурляти монети назад у скриню. «За Темну Гору? Навіжена! Така саме, як її батько!»

Люди один за одним швидко розійшлися.

— Вам таких грошей ніколи не платили! — вигукувала Килина селянам услід.

Але у відповідь лише чула: «Друге життя за гроші не купиш! Перекажи наші вітання лісовій нечисті!»